

over paa mindre samvittighedsfulde Hænder. Efter de magre Resultater, der fremkom af Mindretallets Arbejde i Udvalget forrige Aar, er min Stilling anderledes i Aar end ved første Behandling i Fjor. Jeg havde den Gang Haab om, at der vilde komme noget ud af det, men efter den Erfaring, jeg har indhøstet, er dette Haab glippet. Jeg har ikke noget Haab om, at der vil komme noget godt ud af dette Lovforslag, og jeg kunde derfor ønske, det kunde blive bragt ud af Verden paa en eller anden stikkelig Maade. Det har jeg nu imidlertid heller ikke noget Haab om, og der er derfor ikke andet at gøre end at arbejde paa Lovforslaget, som det foreligger. Jeg vil derfor tillade mig at gøre enkelte Bemærkninger til Lovforslaget. For det første vil jeg sige, at jeg finder det ganske naturligt, at vil man lovgive for disse tre Artifiers Vedkommende, da kan man ikke gøre det, uden at man stiller dem ad, enten i tre særlige Lovforslag eller giver hver af dem et Afsnit i eet Lovforslag, eftersom de ere af højt forskellige Natur. Gødningsstoffer ere et Fabrikat, Foderstoffer ere Affaldstoffer, og Markfrø og Sædetorn ere forædlede Landbrugsprodukter. De staa altsaa temmelig fjernt fra hverandre, men da de ere komne samlede herind, er der ikke andet at gøre end at arbejde paa Lovforslaget, som det foreligger.

Jeg skal nu gøre nogle Bemærkninger til enkelte Paragraffer og da særlig til § 1. Denne Paragraf kommer omtrent i samme Skikkelse som i Fjor, men dog med den af Flertallet stillede Ændring med Hensyn til Markfrø. Den er, som jeg udtalte i Fjor, lige generende og hemmende for Handelens fri Udvikling. Jeg ser ikke nogen som helst Grund til eller Nødvendighed for, at der ved Lov paahydes Udstedelsen af disse Beviser, naar de ikke alene af Sælgeren, men ogsaa i de fleste Tilfælde af Køberen anses som aldeles overflødige. Jeg nævnte i Fjor, at skulle de have Betydning, skulle de ledtages af Prøver; uden det har det ingen som helst Betydning. Men hvorfor skal et saadant Frivillighedsforhold, som hidtil har bestaaet mellem Sælger og Køber, standses, hvorfor skal der Lovgives paa et saadant Omraade? For praktiske Folk vil det være klart, at saadanne Bestemmelser ere overordentlig bindende og hemmende, særlig naar Kvantaerne ere saa smaa, som Lovforslaget bestemmer. Forrige Aar gik, som den ærede sidste Taler bemærkede, Flertallet med til et fra Mindretallet udtalt Ønske om, at naar der var en saa lav Grænse for Markfrø som 5 Kr., skulde det i alt Fald

kun gælde „for een Sort“, men en saadan Ændring har den højtærede Minister ikke kunnet tiltræde, fordi han formener, at den Garanti, som herved stilles Forbrugerne, til Dels gaar tabt. Jeg tror ikke, det stemmer med de virkelige Forhold. Med Hensyn til Markfrøhandelen ste de fleste Salg i Partier paa mindst 5 Kr. af een Sort, og naar en Sælger skulde være forpligtet til at udstede Certifikater for Frøpartier paa 5 Kr., som maatte indeholde 10 forskellige Sorter, saa antager jeg, det maa staa klart for enhver, hvor umuligt det vilde være for en Købmand, som har nogen Forretning, at opfylde Bestemmelsen. Naar der overhovedet skal gives Garanti for Markfrø, anser jeg det for absolut nødvendigt, at der gives Sælgeren et Varsel af mindst 4 Uger ved Bestillingerne, fordi han maa have Tid til at foretage Analyser, som mindst tage 2—4 Uger. — Som jeg berørte i Fjor, er § 1 fuldstændig hemmende for alt Salg af Foderstoffer fra Skib, medmindre Sælgeren maa skrive, at han ikke indestaar for noget som helst; der haves selvfølgelig ikke Tid til at foretage nogen ny Analyse, og ingen vil gaa ind paa at sælge paa de Analyser, der ere komne ind udefra, det vilde være alt for risikabelt. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de mange andre Bestemmelser i § 1. Jeg antager, det maa gaa med den saaledes, at Sælgeren i de fleste eller i alt Fald mange Tilfælde maa skrive, at Forholdene ere ham ubekendte.

Med Hensyn til § 4 har jeg aldrig kunnet erkende Rigtigheden af, at de i §§ 1 og 2 indeholdte Bestemmelser i visse nærmere bestemte Tilfælde ikke skulde kunne komme til Anvendelse. Det er dog ganske mærkverdigt at vedtage en Lov, som ikke gælder for alle. For det første vil jeg opfaste det Spørgsmaal: hvorledes er en Mellemhandler stillet, som over for en Importør eller Fabrikant ikke kan stille Fordring om Garanti for de Varer, han skal stille Garanti for over for Forbrugerne? Han maa gøre et af to: enten tage Varerne paa Løftet og lade dem ligge der, indtil der har fundet Analyse Sted, eller han maa skrive, at han garanterer for ingen Ting. Følgen vil i første Tilfælde blive, at Varen fordyres, medens den i andet Tilfælde bliver vanskelig at sælge. Dernæst er det ogsaa højt mærkverdigt, at der paalægges Købmanden Forpligtelse over for Landmanden, hvorimod der ikke paalægges Producenten af indenlandst Markfrø og Sædetorn, som skal bruges i forædlet Tilstand, nogen som helst Forpligtelse over for Købmanden. Dette ser, synes jeg, noget mærkverdigt ud, saa meget